

PRÁZDNE DUŠE

IVANA
ONDŘIOVÁ

MOTÝL

**PRÁZDNE
DUŠE**

Copyright © 2020 Ivana Ondriová
Zodpovedná redaktorka Ivana Fábryová
Dizajn © Motýľ design 2020
Obálka Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Laura Kate Bradley/Trevillion Images
Vydalo Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2020
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica
ISBN: 978-80-8164-225-8

PRÁZDNE DUŠE

IVANA
ONDŘIOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

TERAZ

Ak by ma zozadu neobjímal, vetrisko sa mi zadrie až pod kožu. Fúkal zo všetkých strán a s nepretržitou intenzitou. Fackoval nás ako nejakých panákov, plieskal nám do pliec a prudko kmásal vlasmi, div ich nevytrhal z našich hláv.

Často to tu bolo presne takéto... A na to sa jednoducho nedalo zabudnúť. Divoké. Studené.

A tajomné!

A nielen pre počasie.

Vietor hlasno burácal medzi korunami stromov v lesíku naproti a hrozivo šuchotal v pichľavých kroch divého malinčia. Počula som, ako mi píska okolo uší. Ako sa snaží dostať do mojej hlavy. Rovno do mozgu. Do centra spomienok, ktoré postupne prerážali na povrch...

Zmiznite!

To iba môj milovaný, trochu naivný Peter mohol uveriť, že táto napohľad krásna okolitá príroda v sebe nič neukrýva. Videl, čo chcel vidieť. Presne to, čo si vybájlil vo svojej mysli.

„Je to tam také skvostné, och! Som uchvátený, zlatko. Je to nádherné miesto. Neobyčajné. Čo by som dal za to, keby som na podobnom mohol vyrastať aj ja.“

Áno, neobyčajné veru bolo...

„Ten pozemok je jednoducho úžasný. Slnečný, veľký, rovinatý, panebože, ako stvorený na tvoje záhradkárčenie. Tak prečo nie, Lucka? Je to predsa tvoj domov.“

Domov. Trpkosť toho slova som cítila ešte i dnes. Keď mi to Peter pred pol rokom všetko predostrel, ten svoj plán s naším malým domčekom na rodinnom pozemku, na tom, kde sme teraz v tom vetrisku stáli, iba som sa zachvela,

záporne pokrútila hlavou a uverila, že to k ničomu nepovedie. K ničomu konkrétnemu.

Potom mi však pred štyrmi dňami povedal, že dal pozemok s polorozpadnutými múrmi v jeho strede – kedysi domom, v ktorom som istý čas žila – prehodnotiť a že sa naň pôjdeme pozrieť. To už vo mne vzkĺčilo hrozivé podozrenie, ktoré ma teraz zvnútra rozožieralo ako kyselina.

Všetko sa tým zničí... Moja vymyslená minulosť, môj život s ním, celá moja budúcnosť s ním.

Som taká hlúpa! Mala som sa tomu pozemku vyhýbať presne tak, ako to robila moja sestra. A všetko pochovať.

Ibaže ja som na to nemala guráž...

„Lucka moja. To miesto je do-ko-na-lé. Fakt. Videl som už kdejaké pozemky. Kadekto ma nahováral na ten či onen. Preboha, po dome túžim roky. Načo sa tlačiť v tých panelákových králikárnach? Brať si hypotéku na starinu? Nie! My takto žiť nebudeme. Ibaže ceny pozemkov tu v okolí sú závratné! Takto nám všetky peniaze ostanú len na výstavbu, chápeš? Zlatko, zlatko...“ On skutočne veril, že ma presvedčí. „Nič krajšie ako to miesto si pre naše deti neviem predstaviť. Tak mi povedz, prečo, prečo toľko váhaš?“

Prečo váham? Prečo sem naše deti, ktoré, dúfam, tomuto skvelému mužovi raz porodím, nechcem priviesť?

Lebo toto miesto nebolo nič z toho, čo povedal.

Bolo zlé. Temné a pretkané mojou rovnako temnou minulosťou, o ktorej muž za mnou nemal potuchy. Iba veril, namýšľal si, že ju pozná. Dala som mu totiž chabé útržky, ktoré všetko zaobalili. A klamlivo prikrášlili. Dokonca som presvedčila i seba, že môj život pred naším stretnutím pred tromi rokmi bol presne taký.

Hvzdveta v korunách vysokých starých dubov ma vrátil späť. I jeho ruky, ktoré sa mi odrazu zakradli pod tenký flísový kabát a pohladili vrcholky mojich prs.

„Už mi rozumieš?“ nežne zašvelil jeho hlas. „Už to vidíš?“

Čo? Tie prehnité vlhké múry čnejúce k nebesiam a pofrkávané čierňavou, ktorú na nej zanechal oheň? To množstvo tehál a kameňa všade naokolo? Alebo prázdne diery po vybitých oknách? Vo dvoch obrátených na juh ostali v špinavom obhorenom murive červotočmi prešpikované trámy, z nich vytŕčali ostré úlomky zaprášených skiel. Leskli sa na chladnom slnku ako čepeľ noža...

„Odmysli si ho...“

To nejde! Je vo mne!

„Ten dom. Zatvor oči a predstav si to tu bez neho. Aj tak ho zbúrame. Chápeš... vyčistíme to tu, zarovnáme, upravíme a po výstavbe si tu zasejeme novú trávu. Tuje a čerešne. Pozri tam...“

Kam? Preboha, kam sa mám pozrieť? Zachvejem sa, čo Peter pripíše na vrub tomu svinskému vetrisku.

Vytiahne ruku z tepla v mojom kabáte, opustí poddajné prsia i brucho a pošúcha mi plecيا.

„Pozri sa na to! Bábätko.“

Jeho ukazovák mieri za plot z hrdzavého pletiva, ktorý obkolesuje zadnú časť pozemku. Ďaleko za ním, pod korunami tých dobre utajujúcich dubov, stojí novostavba. Malý bungalov s oranžovou fasádou, na terase ktorého tlačí sem a tam čierny kočík útla peroxidová blondínka. Dieťa zaplače, žena sa nasrdí a teraz už kočíkom nemanévruje spredu dozadu, ale zhora nadol. Mám pocit, že je v ňom to dieťa ako na gumičke.

„Naše deti tu budú mať kamošov. Istotne je tu viac mladých rodín. Tamto! Tamto ďalej je ďalší domček. Zatiaľ hrubá stavba, no onedlho určite plná detského smiechu. Lucka, toto je raj!“

Peklo na zemi. Holej, vetrom šľahanej zemi.

Kedysi tu nebol nik. Žiadny sused. Pustatina bez duše, bez priateľov a známych, dokonalé miesto na akékoľvek zverstvá.

Boli sme tu iba ja s Annou, otec a potom on.

Strýko Johnny, vlastne Jano, ktorý dal otcovi všetky potrebné financie na dom (Prečo, Bože? Načo? Radšej sme mohli ostať bývať v starom zatuchnutom dome pri dedovi.) a potom sa po ne z Ameriky vrátil aj s nesplateľnými úrokmi.

Tými sme boli my dve s Annou...

„Prosím, zlatko. Dívaj sa na to reálne a s otvorenou myslou.“

Dívam sa na to tak reálne, až ma mrazí v kostiach. Všetko je to znovu späť. Každá tá temná noc, ktorá prichádzala spolu s krokmi nášho štedrého strýka Johnnyho.

„Vezmeme si len minimálnu pôžičku. Minimálnu. Časť z nej potom splatíme predajom bytu. Keď sa sem nasťahujeme. A budeme vo svojom. V novom. Vo veľkom! A ty budeš znovu doma, Lucka.“

Jeho dych mi hladil krk, štekľil ma na ušiach a dráždil moje spomienky.

„Nebude to nič veľké. Päť izieb. Samozrejme, s dvoma detskými pre deti... Chceme dve deti, nie? Ak... ak potom po rokoch príde ďalšie, niečo vymyslíme, napríklad v podkroví.“

Odrazu tu však bol aj iný hlas. Otcov. Znel celkom inak ako Petrov, lebo bol hlboký a vplyvom dlhoročného fajčenia nepríjemne chripel, no rozprával takmer to isté.

Mrazivé slová, ktoré sa vynárali z mojej minulosti...

VTEĎY

„Tu bude kuchyňa. Veľká, v nej raz budeš piecť tie svoje briošky, Anna.“

Anna?

Azda mama, nie?

„Anna, počuješ?“

Postávala obďaleč fascinovaná ničotou a tichom, ktoré na okolí panovali. Bola ako soľný stĺp, a ak by jej svetlé kučery netancovali okolo srdcovitej tváre – matinej tváre –, povedala by som, že je mŕtva. Iba socha.

Upierala oči do diaľky a zjavne bola niekde celkom inde, isto-iste vo svojom vlastnom svete, do ktorého ma nikdy nevpustila...

„A tam budú vaše izby.“ Otcov ukazovák dťobal do vzduchu a kreslil pomyselné čiary, ktoré dávali zmysel iba jemu samému. „Jedna bude mať steny ružové ako punč, druhá zelené ako pistácie. Lebo ste presne také, rozdielne ako punč a pistácie.“

V pistácieovej izbe peklo.

V punčovej, ktorá sa mi zdala skôr malinová, tiež...

V ten marcový deň som bola ešte priveľmi hlúpa a iba celkom nevinné, milujúce dieťa, ktoré hltalo každé jedno otcovo slovo, a nič viac ako lásku k nám a našim túžbam či snom som v nich nevidela. Och, ako len som tie pistácie milovala.

„A obývačka. S veľkým televízorom. S teplým miestom pre Inez. Spraviš jej nový peleštek, Lucinka.“

Inez bola naša sučka. Darovala nám ju babina, prv ako ju o pár týždňov vzali do nemocnice po porážke, kde do dvoch dní umrela... Bála som sa, že tu ani Inez s nami dlho nebude, lebo občas zvykla za sebou ťahať zadné laby ako vrece zemiakov.

Stavbu toho domu prežila. Strýka Johnnyho už nie.

„A čo mamin ateliér?“ zašvelil môj tenký hlások.

Mama maľovala, podľa otca síce nie svetoborne, no dostatočne dobre, aby mala vlastnú výstavu v mestskej galérii.

„Kde bude? Pod strechou? Tak kde, ocko?“

Vietor ma takmer strhol na tvrdú, odchádzajúcou zimou skrehnutú zem.

„Hm? Ona predsa musí maľovať. Bez svojich obrázkov nevydrží ani jeden deň.“

Ale otcov temný, aj keď na prvé počutie medový hlas bol aj napriek vetru celkom zreteľný.

„Ateliér v dome nebude.“

Vietor zahvízdal ako nejaký skalný orol a stratil sa v lese.

„Ako? Azda jej kúpiš niečo v meste?“

„Nie. Nekúpim. Nemám prečo.“

Anna prestala nohou rýpať do prašnej zeme, ja som v momente pustila otcovu studenú dlaň.

„Mama tu totiž s nami bývať nebude.“

Ešte vždy moja desaťročná naivná myseľ nechápala... A stále verila, že je to len ďalší ockov vtip.

„Nebude?“ neprítomne vyjachtala Anna. Čoskoro mala mať dvanásť, a ja som sa naozaj silne domnievala, že puberta jej už začala udierať na mozog.

„To akože fakt? Paráda!“ To povedala? Najradšej by som ju vyfackala!

„A kde potom bude?“ vyzvedala som, stojac pri vysokom statnom otcovi, ktorý mi bol vzorom a milovanou autoritou, ako vrastená do zeme.

„Tam, kde vždy chcela byť.“

Moje oči boli sťa dva dukáty.

„Preč... od nás, od vás... Ona nikdy nemala mať deti, Luc-ka, tak je to.“

Dukáty zažmurkali a zahnali prvé slzy kamsi do neznáma.

„Nebola pre ne stvorená. Pre vás... A nezaslúžila si vás. Dostane teda to, po čom vždy tak túžila. Pokoj.“

Anna vtedy spustila zrak z nič nehovoriaceho okolia a uprela ho na otca. Vytiahla si ruky z červeného kabátika,

zašermovala päšťami na prázdnom mieste, kde potom otec skutočne postavil dom, a ticho vyriekla: „A budeme ho mať aj my. Od toho jej hnusného šialenstva.“

Ibaže my sme tu pokoj nenašli. A ani od šialenstva... zakorenil sa totiž aj do Anny ako také znamienko, ktoré odtiaľ mohlo zmiznúť iba vtedy, ak by ho niekto vyrezal.

Po asi desiatich minútach nám otec zavelil nasadnúť späť do auta. Ešte chvíľu otáľal na tom podľa neho skvostnom mieste, nasával do pľúc mestom nenarušený vzduch, načúval vetrisku, očami šibal po prázdnom okolí bez nohy. Boli tu iba ak tie naše...

Potom sa zvrtol na päte a tak prudko dopadol na predné sedadlo, až sa auto zamykalo. Nádejala som sa, že nás teraz zavezie za mamou, ktorá určite maľovala ďalší obraz a bola celá umazaná od akrylu, strapatá i bosá, so štetcom strčeným medzi plnými perami. V očiach mala bes a na tele jej visela dokvákaná nočná košeľa. Takto vyzerala zakaždým, keď tvorila. Nič a nikoho nevnímala, sotva moje rozbité koleno či Annin porezaný prst, otcove vyhrážky alebo búrku za oknami.

Plieskala štetcom o plátno tak silno, až farby frkali všade navôkol. Spievala si akúsi melancholickú pieseň, hrýzla si spodnú peru a po chvíľke skrvavený necht na pravom ukazováku. Farbu mala i na perách. Vždy som ju pozorovala spoza zárubne a nasávala každý jeden jej pohyb.

A potom zvykol prísť zlom. Mama totiž odstúpila od plátna, šmarila štetec na zem, prevrhla sklíčko s vodou, ktorá ihrala farbami rôznych odtieňov, nato si cez hlavu pretiahla košeľu.

A takto nahá zamierila z ateliéru preč.

Nezdupkala som. Neušla... Lebo mama ma aj tak nevnímala, akoby som tam dokonca ani nestála. Obišla ma sťa tieň či ďalší kus nábytku a pomalým krokom kráčala

k schodisku, ktoré viedlo na dolné podlažie. Jej malé bosé chodidlá pritom ťapkali o studenú dlážku sťa kopytá poníka.

Videla som jej nahý zadok, veľké okrúhle prsia s čiernymi bradavkami, jej chlpaté lono. Necítila hanbu ani chlad.

A videla som aj rezné rany na jej stehnách, ktoré si vraj spôsobila ona sama.

„Zase je to tu.“

Preľakla som sa a ticho zhíkla. Anna stála na prahu dverí do našej malej izby a prebodávala ma očami, ktoré síce boli nebesky modré, no prázdne a celkom nečitateľné.

„Nie, mylíš sa.“

Zdvihla obočie a pokročila ku mne bližšie. Pod bielym tielkom sa jej črtali drobné ňadrá, ktoré jej podľa mňa začali rásť priskoro, i ocko to vrael...

„Tak prečo sa vyzliekla?“ zapárala.

„Bolo jej teplo.“

„Vravím ti, že to má znovu.“

„Čo, čo, Anna? Čo má? Možno ju len bolí hlava.“

„Nebolí ju. Má ju chorú. Iba ty to nevidíš. Skús ísť za ňou, skús, či sa na teba pozrie a bude sa s tebou rozprávať.“

„Ocko vrael, že za ňou dnes nemáme chodiť.“

„Aha... tak preto si ju špehovala? A čo myslíš, prečo ti to vešal na nos? Vedel, že je dnes znovu šialená.“

„Anna!“

„Je to tak! Si sprostá naivka, ak to nevidíš. Oco má pravdu, nedá sa s ňou žiť.“

„Ty ju už neľúbiš?“ V hlase som mala trpkosť a tolko strachu, až sa mi rozochveli nozdry. Zarehotala sa ako voľakto celkom cudzí. Kedy tak zatvrdla? Kedy začala byť protivnou, káravou, večne frflajúcou sestrou? Veď iba nedávno nastúpila na druhý stupeň, a už sa správala ako veľká!

„To ona neľúbi nás, ty ťava.“

Bum a tresk.

Odrazu sa dom priam zatriasol a okná v drevených rámoch zarinčali. Anna zapískala a dvere na našej izbe rýchlo zaplesla. Tuším sa zaplesli i tie dole, ktorými sa vychádzalo na ulicu.

Prešlo pár sekúnd a na prízemí sa ozval babkin chrapľavý hlas.

„Prekristapána, Valéria!“

Valéria bola mama. Takže ona nešla do spálne? Nepadla do postele, nezakryla sa po bradu paplónom?

„Takto nemôžeš ísť von! Veď si, ako ťa Pánboh stvoril! Valéria, Panna Mária, čo to stváraš, dievča?“

Bežala po dvore, to stvárala.

Videla som ju z úzkeho sklobetónu na medzипoschodí. Teda jej holé telo... Rozhadzovala rukami, poskakovala po štrkovom chodníku a vlasy sa jej pri tých divokých pohyboch mykali okolo rozhorúčenej tváre s ústami dokorán. A z tých sa von dral čosi ako zvierací zvuk. Zavýjala, kvílila, erdzala, búchala si dlaňami do prs.

Anna teda mala pravdu.

Mama znovu ochorela...

Babina zavolala otcovi do práce, a ten zlostný do desiatich minút dorazil domov.

„Priprav jej posteľ,“ zavelil, keď vpálil do dverí, drviac mamino zvíjajúce sa telo v tuhom zovretí. „Rýchlo!“

Stála som na schodisku a pozorovala, ako babina s tými svojimi ubolenými nohami nemotorne beží smerom k spálni. V tej otec už dávno neprespával.

„A vyber plachty. Bež! Ja ju zatiaľ skúsím nejako upokojiť.“ Mamou zatriasol ako handrovou bábikou, obchytíl ju pravou rukou a lavačkou ju udrel po tvári. Vtedy mama desivo vykrikla. Potom ju potiahol k dverám za kuchyňou.

„Ježiši, Valéria! No tak!“ Pleskol ju opäť. Tak prudko, až

sa jej vlasy rozleteli na všetky strany. „Sú tu deti! Dívajú sa! Kurva, upokoj sa už.“

„Fero!“

Babka nenávidela, keď otec škaredo nadával. Ja som nenávidela, keď bola mama takáto. A keď ju on bil. Mama ďalej vrešťala a nechtami sa zaháňala po otcovej tvári, babina sa prekrižovala a neustále bozkávala malý ruženček, ktorý mala na krku.

A dedo v stodole káľal drevo. Vedel, čo za cirkus sa deje v jeho dome, no neprišiel sa naň pozrieť ani sa ho nijako nezúčastnil. Sekeru pustil až dlho po tom, ako dom celkom stíchol.

Napokon otec mamu vtisol do spálne. Dvere však na nej nezavrel, a ja som až neskôr pochopila, že tak zakaždým robil zámerne.

Aby sme uverili.

Jemu a tomu, čo nám predostrel. O mame...

„Doriti, dopekla s tebou, Valéria Vincová. Drž už konečne hubu, inak za seba neručím.“

Mama padla na posteľ ako bábka a na moment sa zháčila, stáby jej vyrazilo dych... To otec využil, spacifikoval ju a raz-dva jej plachtou priviazal nohy i ruky o peľasť posteľe.

„Musíme do nej dostať lieky,“ hovoril smerom k babine, mykajúc maminými údmi. „Zrejme si ich zase nevzala. Chápeš? Vysrala sa na ne a tu je dôsledok!“

„Preboha, Fero. Nesprávaj sa ako zviera.“

„Tie lieky, Irena!“ zavelil otec, kárajúc starú ženu, ktorá sa roztrášená dívala na utrpenie vlastnej dcéry.

Prešlo dlhých päť minút a mama sa odmlčala. Otec jej totiž do úst natlačil biele pilulky, ktoré jej nosieval z mesta od priateľa lekára. Ochabla na posteli, zvláštne sa vykrútila v páse, pootvorila pery. Viečka mala privreté iba dopoly, aj spoza dverí som videla, ako sa jej pod nimi mihajú oči.

Otec buď vedel, alebo jednoducho cítil, že som stále tam.

„Za mamkou teraz nemôžeš ísť, Lucinka.“

Babka v sekunde vykrikla, pribehla ku mne a zatarasila mi svojím mocným telom výhľad.

„A kedy áno?“

„Pod', pod', zlatenko. Tu byť nemôžeš,“ tisla ma späť na chodbu, zahatajúc mi výhľad na posteľ a rukami drviac moje krehké, prichudé paže.

Otec mamino nahé telo rýchlo zahalil až po krk, zatisol jej viečka a vykročil k nám. Ako mŕtvej. Urobil to tak, ako by už mama nežila!

„Poviem ti, keď jej bude lepšie. Teraz ju znovu priveľmi bolí hlava. Musí odpočívať, Lucinka. Možno deň, dva. Týždeň. Nevie... Necháš ju tak, dobre? Kým ti nepoviem. A teraz bež s babkou na dvor.“

Babka ma ako na povel prudko potiahla za ruku.

„Nebude ani jesť?“ fňukla som cez stisnuté zuby.

Mamka jedla málokedy. Tu si zobla z chlebička, tam z babkinho marhuľového koláča, občas zahryzla do jablka alebo si vylúska orech.

Veľa však pila.

Kávy. Kaka a kyslého mlieka. Dokázala vypiť veľký džbán naraz a potom v kuchyni dávila na dlážku.

„Ver mi, že teraz potrebuje hlavne spať.“

„Môžem jej priniesť aspoň pohár mlieka?“ ticho som sa pýtala, sledujúc maminu nehybnú voskovobielu tvár.

„Nie, Lucinka.“

„Ale...“

Vtedy ocko zvýšil hlas a pretiahol tvár od hnevu. Vedela som, že mamu znovu pár dní neuvidím, a to ma bolelo.

„Videla si predsa, ako je na tom zle, Lucia! Potrebuje odpočívať. A ani ty, ani Anna ju nebudete rušiť. Žiadam vás o to! Vlastne vám to prikazujem. K nej nevojdetel!“

Aj pri spomienke na ten príšerný okamih som však vtedy, keď otec v ten deň naštartoval a pozemok, kde bude stáť náš dom, nechával za nami, zatúžila byť s ňou.

„Ideme teraz za mamkou?“

Ticho. Iba hukot motora, Annino povzdychnutie, otcovo potáhanie nosom.

„Áno, ocko? Ukážeme jej to tu?“

„Si taká sprostá alebo si ho vôbec nepočúvala?“ Anna ma z boku udrela do hrude a škaredo na mňa zazrela. „Toto miesto nie je pre mamu. Je pre nás!“

„Ocko!“

„Pst. Ticho vy dve. Ticho, Lucinka. Nože prestaň fňukať a spomínať ju.“

„Mamu? Mamu nemám spomínať? Prečo? Ona nikam nepôjde. Klamal si. Vymýšľal si si. Prečo by niekam šla? Bez nás, bezo mňa?“

„Och, jasné. Bez sladkej Lucinky,“ zarehlila sa Anna a na dôvažok na mňa vyplazila jazyk.

Otec vrhol dozadu k nám vražedný pohľad. Videla som jeho čierne očiská v spätnom zrkadle i to, že šľahajú blesky. Vlastne nie k nám, lež ku mne... Díval sa len a len na moju tvár a ticho ma nimi vystríhal.

Cítila som, ako sa mi dolu lícami kotúľajú horúce slzy, ktoré moju sestru ešte viac rozosmiali.

„Prečo to robíš, Lucinka?“ pýtal sa otec.

„Lebo je ako ona. Tiež jej šibe,“ zaškerila sa Anna a le-dabolo si potiahla svetlú kučeru pri sluche. Nikdy som ne-chápala, prečo práve ona vyzerá ako mamka. Bola rovnako krásna a mala jej dokonalú anjelskú tvár s modrými očami a ružovými perami.

Ja som mala vlasy ako čert. Čierne a pichľavé. A oči hl-boké, temné a obrovské ako dve studne. Presne tak vyzeral náš otec.

„Nešibe mi!“ zapišťala som a spustila sa na sedadle o čosi nižšie.

Otec akoby našu prekáračku nepočul, lebo Annu neokríkol ani nijako nezahriakol. Vyhodil smerovku, autom zabočil do úzkej uličky medzi murovanými bytovkami a medovým hlasom zatiahol: „Už dosť o tej žene.“

To myslel mamu?

„Toto je náš deň. Náš! Tak si ho nepokazme. Teraz pôjdeme za jedným skvelým človekom, tak je to, dievčatá.“ Chcela som ísť len za mamkou, nech bola akokoľvek šibnutá či chorá. Keď mala svoj deň, vedela mi nežne ískať vo vlasoch a nekvákala ma za ne ako otec s Annou. Hladkala mi chrbát, šteklika ma na chodidlách a do dlane mi kresliła začarované bludiská.

„Už na nás čaká v centre pri fontáne. Je to pre vás prekvapenie. Jedno veľké, krásne prekvapenie. Sám som z toho vo vytržení. Verím, že všetko klaplo, ako má, a do bodky sa naplnili moje plány. Modlím sa za to, dievčatká. Vďaka tomu nám totiž bude konečne dobre.“

Tým prekvapením bol strýko Johnny.

Zlý, beštiálny, škaredo bohatý strýko Johnny. Čakal nás, presne ako povedal otec. Pri fontáne...

A striehol tam na svoje obeť.

Vystúpili sme z auta a nohy v tenkých pančuchách nám oblizol chladný vzduch i jeho vodnaté oči.

Vtedy som ešte netušila, čo to všetko znamená...

TERAZ

Peter odrazu vykročil, no ja som mala nohy ako z kameňa, akoby mi ich strčili do betónu, ktorý som vtedy pred

dvadsiatimi šiestimi rokmi videla liať do hlbokých vybagrovaných koľají základov toho domu.

Mal to byť nový začiatok.

A zároveň koniec. Bol to totiž deň, keď naša mama zmizla bez stopy... U babiny po nej ostala prázdna skriňa s hojdajúcimi sa drevenými vešiakmi, rozbité zrkadlo na toaletnom stolíku, puknutá pudrenka i očné tieň, lebo sa zjavne priveľmi ponáhľala.

A jej vôňa. Zopár svetlých vlasoch na dlážke. Stopa po červenom laku na akrylovom dne umývadla.

A hlavne dve malé dievčatká, ktoré tam zanechala bez jediného slova na rozlúčku.

„Peťo...“

„Čo je to tam za tým múrom? Vidíš ich? Tie dvere? Vrasené do kopca?“

Šiel čoraz rýchlejšie a pozvoľna ma opúšťal. Nechcela som to dopustiť, tak som mu prispôsobila krok a popri jeho boku už utekala. Len Boh vedel, čo to tam v dialke vlastne uvidel.

„Pivnička?“

Čo?

„V zemi?“

Panebože, ovanul ma priam arktický vzduch. Zastali sme po pár metroch, on prudko, ja váhavo, on plný energie, ja na pokraji nervového zrútenia.

„Tuším je to naozaj pivnica. Hovorí ti to niečo?“

Dívala som sa na kopec obrastený machom a čímisi ako vres, pod ktorým takmer nebolo vidieť nízke, z dosák zbité dvere do malej pivničky, kde skladovali svoje milované víno.

Peter ani nevyčkal na moju odpoveď, natiahol sa za hrdzavou kladkou a prudko ňou trhol. Stačilo málo, čas a poveternostné podmienky, ktorým boli dvere vystavené, uro-

bili svoje, takže povolili takmer okamžite. Hlasno zapraskali, vytrhli sa z rozožratých pántov a stiahli so sebou i kus po trámoch rastúceho machu.

„Ježiši...“

Ovanul ma smrad. Kyslý zápach rokmi nevetranej malej miestnosti a vlhkej zeme. A čoho ešte? Nasávala som do nosa všetky pachy okolia a hľadala ten jeden jediný, ktorý by nás usvedčil. Bol tu? Či nie?

Peter sa však nedal ničím odradiť, bez všetkého sklonil hlavu a strčil ju dnu.

„Hádam tam len nechceš ísť?“

„Jasné, že áno. Čo je to dnu? Vieš to? Čo ste to tu ukryvali, hm? Aké tajomstvá?“

Srdce mi zamrelo a krv v žilách stuhla ako vosk na sviečke.

Na moju odpoveď však nevyčkal a rýchlo sa stratil v temnote. Počula som iba jeho kroky, ako klial, keď nohami o niečo zavadil, potom zastonanie, lebo zrejme zakopol.

„Dopekla. Sudy? Nebodaj víno, Lucka? Picne ma, ak v nich niečo bude.“

Dávala som sa do miniatúrneho otvoru pred sebou ako zhypnotizovaná a v duchu ho volala von. No Petrovi sa tam zjavne zapáčilo.

„Kde si? Dočerta, mám slabú batériu, nedosvieti mi tu. Lucka, nože pod sem a posviet mi mobilom.“

Ani za svet. Môj strach bol taký veľký, že ma celú opantal. Nepohla by som sa odtiaľ, ani keby ma ťahal žeriavom.

„Lucka.“ Odrazu bol späť. V malom otvore sa najprv zjavila jeho hlava a hneď nato ruky i zvyšok tela. V pravačke čosi držal... Fľašu. Špinavú a zaprášenú fľašu otcovho vína.

„Umriem, fakt víno. Otec bol vinár?“

Bol to sviniar.

Peter fľašu pridržel proti slnku a pri pohľade na hustú, zanesenú tekutinu v nej stiahol obočie.